

Odvaha
Cat
Campbellovej

Natasha
Loweová

FRAGMENT

Odvaha Cat Campbellovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Natasha Loweová

Odvaha Cat Campbellovej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Odvaḥa
Cat
Campbellovej

Natasha
Loweová

Venujem Jonovi, pretože nikdy nedovolí,
aby mu strach stál v ceste.

Nem zentar topello!

A Sebastianovi, Oliverovi, Benovi a Juliette.

Prológ

Noc
pred narodením Čať

DIEŤA VYLIEZLO NA METLU OPRETÚ O KUCHYNSKÝ stôl. Po brade mu stiekla slina a zasmialo sa. Jednou buclatou rúčkou mávlo na matku a vyletelo cez otvorené okno nad potok v Potts Bottom.

„Nie!“ zakričala Poppy a zobudila sa. Tvár mala mokrá od potu a vrkoč sa jej rozplietol. Cez obrovské brucho sa načiahla k manželovi. „Naše dievčatko...“ lapala Poppy dych a triasla Tristrama Campbella, aby sa zobudil. „Behalo po pekárni, mávalo čarovnou paličkou a premieňalo zákazníkov na sliepky.“

„Sliepky?“ zopakoval Tristram a pohladkal manželku po bruchu. Naklonil sa cez ňu a rozsvietil svetlo.

„Na sebe malo len plienku. Behalo na tučnučkých nožičkách.“ Poppy chytila manžela za ruku. „A potom ťa premenilo na žirafu, Tristram, a mňa na tučniaka. Bolo to strašné,“ vzlykala Poppy. „Tackala som sa za ním, ale veľmi pomaly, keďže som bola tučniak, vieš?“

„Ach, viem,“ odvetil Tristram a nežne stisol Poppy prsty.

„Potom vbehlo do kuchyne a premenilo moje koláčky na kamene. Aj sušienky, torty a iné maškrtky. A tesne predtým, ako som sa zobudila, vyliezlo na kuchynskú metlu a vyletelo z okna. So smiechom.“

„To muselo byť hrôzostrašné,“ zamrmľal pokojným hlasom Tristram. „Tučniaky, skamenené koláčky a deti na metlách. Bol to len sen, drahá.“

„Hotová nočná mora!“ zvolala Poppy, keď jej náhle skrútilo žalúdok. „Horšiu nočnú moru si ani neviem predstaviť!“

„Napi sa vody,“ poradil jej Tristram a načiahol sa po pohár na nočnom stolíku. Podržel ho a Poppy sa napila. „Pozri, Poppy. Si len nervózna, pretože zajtra ju máš priviesť na svet. Som si istý, že je to normálne. Aj iné ženy sa takto cítia. Všetko bude v poriadku.“

„To nevieš,“ nedala sa Poppy a začala sa chvieť. „Čo ak zdedí môj talent, Tristram? To by som neprežila.“

„Ale áno, prežila, Poppy. Nepoznám silnejšiu ženu. A spomeň si, čary väčšinou preskočia jednu generáciu alebo dve, takže to nie je pravdepodobné. No ak ich zdedí, poradíme si. Spoločne,“ dodal Tristram.

„Tristram, čary mi skoro zničili život. Neznášam ich. Nechcem, aby sa nimi musela trápiť aj naša dcéra.“ Campbelllovci si neboli istí, či sa im narodí dievča, ale pani Plunketová z pošty prisahala, že áno. A keďže pani Plunketová správne uhádla pohlavie každého dieťaťa, čo sa narodilo v malom yorkshirskom meste Potts Bottom, Tristram a Poppy verili, že sa nemýli.

„Nemá zmysel robiť si starosti s niečím, čo sa ani nemusí stať,“ chlácholil manželku Tristram a pobožkal ju na líce. Jemne ju poštekľil bradou. „Skús znovu zaspáť.“

„Čo ak to pokazím, Tristram?“ spýtala sa Poppy. „Čo ak budem hrozná matka a všetko pokazím? Bojím sa.“

Tristram zhasol svetlo a objal Poppy okolo brucha. Bolo teplé ako veľká misa plná kysnúceho cesta na chlieb. „Bude z teba úžasná matka,“ odvetil. „O tom nepochybujem.“

„Dúfam, že máš pravdu,“ zašepkala Poppy. Pocítila, ako sa dieťa pohlo, akoby sa snažilo urobiť kotrmelec. „Naozaj dúfam, že máš pravdu.“

Prvá kapitola

Vášeň k mágii

CAT CAMPBELLOVÁ SA NARODILA NASLEDU-
júce popoludnie o 15.35 na podlahe v pekárni
svojej mamy. Skĺzla priamo do silných chlpatých rúk
svojho otca. Tristram sa snažil odtrhnúť rodiacu Po-
ppy od karamelových sušienok, ktoré práve piekla,
a odviezť ju do nemocnice v Potts Bottom. Poppy však
trvala na tom, že najprv vytiahne poslednú várku su-
šienok z rúry, takže Cat sa narodila v horúci augusto-
vý deň v ešte horúcejšej kuchyni a privítal ju zápach
spáleného karamelu. Otec ju zabalil do nie príliš čis-
tej košele a ona mu rúčkou pevne stisla prst. Upierala

naňho tmavozelené oči a kopala ho štihlými nôžkami. Potom otvorila ústa a hlasno zrevala. „Ako lev!“ zamrmľal Tristram a srdce mu pukalo od hrdosti.

„Môžem si ju podržať?“ spýtala sa Poppy a nachiahla k nej ruky. Vzdychna od radosti, keď jej do nich Tristram opatrne vložil malú Catherine. „Ach, má ryšavé vlasy po tebe, Tristram! Úžasné!“

„A po tebe určite zdedí vášeň k pečeniu,“ odvetil Tristram, uškrňajúc sa spod huňatej brady. „Akoby aj nie, keď sa narodila v pekárni?“

Poppy si dieťa pritisla k hrudi a zašepkala: „Je mi jedno, čomu sa bude venovať. Naozaj. Len nech to nie sú čary.“

Ako Cat rástla, rada sedávala na podlahe v pekárni, ktorá zároveň slúžila aj ako domček Campbellovcov, prestavaný zo starej opustenej chatrče hneď vedľa potoka v Potts Bottom. Od centra mesta ho delilo pár minút chôdze, ale nikomu neprekážalo trochu sa prejsť, pretože Catina mama piekla ten najchutnejší chlieb a pečivo. Cat v hrncoch miešala neviditeľné odvary, vareškou udierala do ich kovových stien a štebotala detskou rečou. Keď mala dva roky, Tristram jej vyrobil drevenú stoličku, aby dočiahla na pult a mohla pripravovať vlastné recepty vedľa mamy a Marie Claire, postaršej Francúzky, ktorá vlastnila

pekáreň spolu s Poppy. Cat najradšej používala kore-
niny ako škoricu, ďumbier a čili prášok, ktoré mieša-
la vo svojej miske. Otvorila všetky mamine plechov-
ky a primiešala kukuričnú múku a hnedý cukor. Cat
použila všetko, čo dokázala chytiť do malej rúčky.
Raz priletela na stôl lienka, Cat ju chytila a pridala
do cesta.

„Koláčik z hmyzu! Mňam,“ povedal na to Catin
otec a sledoval, ako Cat mieša cesto vareškou.

„Mňamky-mňam!“ zvýskla Cat, poskočila a mávla
vareškou nad miskou.

„Vynikajúca pekárka ako jej matka!“ poznamenal
Tristram. Poppy sa neubránila úsmevu, pretože Cat
bola v kuchyni šťastná, hoci jej experimenty vždy
skončili vo výlevke.

„Čo vyrábaš?“ spýtala sa Poppy trojročnej Cat v zá-
pale práce. „Bude to citrónový koláč?“

Cat pokrútila hlavou a pridala do misky čierne
korenie a klinčeky.

„Čokoládový koláč?“ hádala Marie Claire.

„Nie,“ odvetila Cat a primiešala do zmesi lyžicu
kaka.

„Nie tak veľa,“ zahriakla ju Poppy a vzala ple-
chovku z dcérinho dosahu. „Kakao je drahé!“ Zho-

vievavo pokrútila hlavou. „Tak čo pripravuješ, Cat? Sušienky?“

„Zaklínadlo na lietanie,“ vyhlásila Cat. „Chcem sa naučiť lietať.“

„Ako lietadlo?“ spýtala sa Poppy trochu nervózne.

„Nie,“ pokrútila hlavou Cat. „Ako čarodejnica, mama. Chcem byť čarodejnica.“ Cat chytila kuchynskú metlu, potrela ju lepkavým elixírom, a potom s metlou medzi nohami zoskočila zo svojej malej stoličky.

„Stačilo,“ zakročila Poppy a vytrhla Cat metlu z rúk. Namiesto nej jej podala drevenú lyžicu. „Robíš neporiadok. A Marie Claire potrebuje metlu, aby mohla zamiesť podlahu.“

„Je moja!“ zakričala Cat a ukázala na metlu.

„Nie je tvoja,“ odsekla Poppy nahnevanejšie, ako bolo treba. Cat zvrátila maličkú tvár, nezvyknutá na ostrý mamin tón.

„Nepomôžeš mi upiecť sušienky?“ navrhla jej Poppy nežnejšie.

„Nie,“ pokrútila hlavou Cat. „Nie,“ zopakovala a namočila rúčku lyžice do misky s hotovým elixírom. Vytiahla ju a ukázala Poppy. „Tak budem lietať na lyžici,“ vyhlásila a sadla si obkročmo na drevenú lyžicu.

Poppy si pod stolom prekrížila prsty a potichu prosila: *Prosím, prosím, prosím, nech moja dcéra nezdedí po mne umenie čarovať.*

Poppy vedela, že ak dieťa zdedí schopnosť čarovať, väčšinou sa to začne prejavovať okolo štyroch alebo piatich rokov, takže ešte zostávalo veľa času. A hoci Cat trávila všetok čas tým, že skákala zo stoličiek s roztiahnutými rukami a predstierala, že mieša elixíry, jej mame sa uľavilo, že iné znaky mágie sa u nej neprejavujú.

„Čo urobíš, ak začne naozaj čarovať?“ opýtal sa jej raz popoludní Tristram, keď sledovali Cat cez kuchynské okno. Ich päťročná dcéra mala na hlave vlastnoručne vyrobený čarodejnický klobúk z papiera a vo vzduchu mávala paličkou. „Stále sa to môže stať, Poppy. Musíš byť pripravená.“

„Nedokážem na to ani pomyslieť.“ Poppy si prekrížila ruky na hrudi. „Ty nechápeš, čo to pre mňa znamená.“

„Viem si predstaviť, ako by som sa cítil, keby som mal pre niečo vášeň, ale nemohol by som ju naplniť,“ rozčítene odvetil Tristram. „Predstav si, aká by si bola smutná, keby si nemohla piecť, Poppy. A mňa by hnevalo, keby si chcela, aby som bol stále doma, cho-

dil do normálnej práce a vzdal sa svojho výskumu.“ Poškrabkal sa po vytetovanom kompase a pokračoval: „Rád objavujem nové druhy rastlín a skúmam rôzne kúty sveta.“

Poppy vzdychla, ale neodpovedala a obaja sledovali Cat, ktorá sa snažila začarovať jednu zo sliepok zobúcich po dvore tým, že jej mávala čarovnou paličkou pred zobákom. „Mám svoje záľuby a ty máš zasa svoje,“ dodal Tristram, „a Cat môže tie svoje len predstierať. Nemôže robiť to, čo má rada. No ak príde deň, keď sa to zmení, musíš byť pripravená, Poppy.“

„Nechcem sa o tom rozprávať.“ Poppy sa odvrátila od okna.

S plynúcimi rokmi Catina vášeň ku kúzlam rástla, hoci bolo zjavné, že ju nezdedila. Nebolo to vôbec fér, myslela si Cat, keď rok čo rok sfukovala sviečky na narodeninovej torte. Jej mama je alebo pred mnohými rokmi bola čarodejnica – a naozaj mocná, teda aspoň podľa slov starých rodičov. A napriek tomu sa kúzel vzdala, aby sa stala pekárkou. Pekárkou! Aké nudné povolanie! Stáť celý deň v horúcej kuchyni a tráviť celé hodiny vyrábaním niečoho, čo zmizne po pár zahryznutiach. Aká strata času, keď si môžete kúpiť koláče aj na trhu. Aké úžasné by bolo byť čaro-

dejnicou! Stará mama jej často vravievala, ako prvýkrát prišli na to, že Poppy je čarodejnice – ako vyfukovala krásne pestrofarebné bubliny ako malá a stačilo, že zamávala pästičkami a vyčarovala nádherné torty s polevou. Cat sa párkrát pokúsila pred zrkadlom vyfúknuť bubliny, ale akokoľvek sa snažila, vytvorila len bezfarebnú slinu tečúcu po brade. Preto sa jej to zdalo nefér – mama ten dar zdedila a nevážila si ho a ona, Cat, po ňom hrozne túžila a nedokázala vyčarovať ani zázračné sliny.

„Prečo mama nepoužije čary?“ pýtala sa Cat otca, keď bolo v pekárni rušno a Catina mama bola unavená z celodenného pečenia jednej várky chutných koláčov a sušienok po druhý.

„Pozri si niekedy *Súhrn kuchárskej knihy pre čarodejnice*,“ odvetil otec s úškrnom. „Nechci vedieť, čo ide do tých kuchárskych kúzel. Vracia, že vždy používajú len prírodné suroviny, ale... slimačí sliz či hrst červíkov? Buďme radi, že mama radšej pečie ručne. Nič sa nevyrovná obyčajnému maslu.“ Odhryzol si z chrumkavej karamelovej sušienky.

„Keby som zdedila dar čarovať, používala by som ho stále,“ túžobne vravievala Cat a mávala drevenou vareškou po kuchyni. „Abrakadabra!“ kričala, ale nič sa nestalo.

Po škole Cat rada sledovala dievčatá z Ruthersfieldu, ako sa na metlách vznášajú pozdĺž potoka a opierajú si ich o stenu pekárne, akoby to boli len dáždniky. Vošli dnu vo fialových rovnošatách a z ruksakov im trčali čarovné paličky. Ruthersfieldska akadémia bola jediná uznávaná čarodejnická škola v krajine a nachádzala sa priamo v Potts Bottom. Cat by vymenila aj posledné vrecúško cukríkov za to, aby na ňu mohla chodiť. Počula, ako sa dievčatá, ktoré si kupovali sladké briošky, sťažujú na testy z čarovania a hodiny miešania elixírov, a jej túžba sa zmenila priam na fyzickú bolesť. Skúsila sa porozprávať s mamou o Ruthersfiede a o tom, aké to bolo, keď tam chodila, ale Poppy ju vôbec nechcela počúvať.

„Z čarovania som bola len nešťastná, Cat.“ Viac jej nepovedala.

„A nemala si rada lietanie na metle či miešanie elixírov, mama?“

„Neznášala som celý Ruthersfield,“ odsekla Poppy tak prudko, že Cat radšej prestala vyzvedať.

Jedného dňa Cat neodolala nutkaniu nasadnúť na hladkú gaštanovú metlu, čo sa opierala o pekáreň. Majiteľka metly bola učiteľka, ktorá si každý týždeň kupovala peceň Poppinho orechového chleba. Hnedé kučery sa jej natriasali a mala hladkú pokožku, tak-

že nevyzerala staršie ako žiačky dvanásteho ročníka, ale namiesto rovnošaty mala oblečený dlhý fialový plášť, aký nosili učiteľky.

„Leť,“ prikázala Cat metle a odrazila sa od zeme. Predstavovala si, aké by bolo vznášať sa vo vzduchu. Skákala a nadskakovala, ale zakaždým pristala s treskotom na zemi.

„Mohla by si mi, prosím, vrátiť moju metlu?“ Z pekárne vyšla žena so zabaleným teplým chlebom.

„Bože, prepáčte,“ ospravedlnila sa Cat, červená od hanby, a podala jej metlu. „Dávala som na ňu pozor. Aj ja by som chcela lietať.“

„Lietanie je zábava,“ priznala žena a vystrela k nej ruku. „Volám sa Clara Bellová a na Ruthersfielde učím dejiny čarodejníctva. Tvoja mama pečie ten najlepší chlieb v Potts Bottom. Vlastne pečie ten najlepší chlieb, aký som kedy jedla.“

„Áno, je vynikajúca pekárka,“ súhlasila Cat a vzdychla. „No pečenie je také nudné. Ja chcem byť čarodejnica rovnako ako vy. Mama zdedila ten dar, ale nepoužíva ho a moja pra-prastará mama Mabel bola úžasná čarodejnica. Vymyslela mnoho skvelých nápadov.“

„Ešte sa nevzdávaj,“ odvetila Clara Bellová a vložila si chlieb do tašky. „U mňa sa čarodejnícke schop-

nosti prvýkrát prejavili až v desiatich rokoch. Oneskorila som sa,“ dodala s úsmevom.

„Ako sa to stalo?“ opýtala sa zvedavo Cat, poskakujúc hore-dolu. „Aký to bol pocit?“

„Práve som sa sprchovala a pamätám si, že som myslela na to, že voda má nudnú farbu. Zrazu začala tiecť v krásnom levanduľovom odtieni.“ Clara Bellová sa pri tej spomienke usmiala. „Vnútri som cítila chvenie, akoby vo mne šumeli čary.“

„Ach, keby sa to stalo aj mne.“

Keď však Cat dovŕšila jedenásť rokov, bolo jasné, že nezdedila talent po mame, hoci si to želala, vždy keď sfukovala sviečky na narodeninovej torte alebo videla padať hviezdu.

„To nič, drahá Cat,“ utešoval ju otec a objal ju. „Keď budeš staršia, môžeš ma sprevádzať na výskumných cestách. Hoci práca botanika nie je čarovná, je vzrušujúca. Keby som sa napríklad nestratil na tej hore v Tanzánii, nikdy by som neobjavil nový druh machu.“

„Ďakujem, oci,“ odvetila Cat, no uvedomila si, že nie je schopná vzdať sa svojho sna.

Jej mame však odľahlo a Cat to vedela. Poppy nedokázala skryť svoj odpor k mágii, hoci nerada videla svoju dcéru sklamanú. „Spoločne nájdeme niečo,

čo budeš robiť rada,“ utešovala ju. Kúpila jej korčule, potreby na maľovanie aj tenisovú raketu. Prihlásila ju na hodiny gymnastiky, jazdenia na koňoch a lozenia po skalách. No hoci sa Cat zabávala a užívala si každú novú aktivitu, nič nezmenilo jej túžbu stať sa čarodejnicou. Nič nepotlačilo túžbu po jedinej veci na svete, ktorú nemohla mať.

Druhá kapitola

Strach z Madeline Reynoldsovej

CAT VBEHLA DO PEKÁRNE A PRINIESLA SO sebou aj závan studeného novembrového vzduchu. „Mám urobiť projekt do školy, mama,“ oznámila. „Obliecť sa ako niekto z minulosti, koho veľmi obdivujeme, a napísať jeho životopis.“

„Ach, to bude zábava!“ Poppy podala Maxine Gibbonsovej vrečko teplých mandľových koláčov. Maxine už päťdesiat rokov bývala vedľa Poppiných rodičov v malom tehlovom domčeku na ulici Pudding Lane a o rodine vedela takmer všetko. Maxine vlastne vedela všetko o väčšine obyvateľov Potts Bottom.

„Koho si vyberieš?“ opýtala sa Maxine a vložila si koláče do košíka. Tmavé oči jej žiarili záujmom a chlípky na brade sa jej chveli. Cat zbadala mamin pohľad. Vedela, že chce, aby Maxine odišla, ale tá sa zrejme nikam neponáhľala. Pozrela priamo na Cat a prefíkane sa usmiala. Teda tak sa Cat aspoň zdalo. „Nikdy nezabudnem na to, keď tvoja mama chodila na Ruthersfield, Cat. Aj ona musela kedysi písať taký projekt. Pamätáš sa, Poppy?“

Poppy hlučne zasunula zásuvku na pokladnici a zagánila na Maxine. „Prekvapuje ma, že si to pamätáte. Bolo to už dávno.“

„Ach, pamätám si to, ako keby to bolo včera,“ vyhlásila Maxine a zachvela sa. „Písala si o Madeline Reynoldsovej, nie? O najnebezpečnejšej čarodejnici na svete. Mráz mi behá po chrbte, len čo si na ňu pomyslím.“

„Mama, naozaj?“ znepokojene sa spýtala Cat. „Naozaj si si vybrala Madeline Reynoldsovú?“

„Maxine!“ hnevala sa Poppy. „Museli ste? Alebo sa len vyžívate v strašení, že spomeniete pred Cat Madeline Reynoldsovú? Pretože to nie je prvý raz, však?“

„Hovorím len, že...“ začala Maxine, ale Poppy ju prerušila.

„Viem, čo hovoríte. Zabudli ste vari, ako ste vystrašili a rozplakali Cat, keď mala len štyri roky?

Štyri!“ kričala Poppy. „Tu, v pekárni. Nikdy nepočula o Madeline Reynoldsovej, ale vy ste jej museli do detailov opísať všetky hrozné veci, čo Madeline spáchala. Ako jediným kúzlom zaplavila vodou polovicu Talianska.“ Poppy sa takmer nikdy nehnevla, ale teraz si prehodila vrkoč cez plece a schmatla croissant tak rázne, že Cat rozmýšľala, či ho hodí do Maxine. „Viete, že niekedy musím pozeráť Cat pod posteľ, či sa tam náhodou neskrýva Madeline Reynoldsová? Čo, mimochodom, nie je možné, pretože Madeline Reynoldsová je za mrežami v Temnici a nikdy sa odtiaľ nedostane,“ dodala Poppy. Oprela sa o pult, rozpučila croissant a párkrát sa zhlboka nadýchla. „Naozaj nerozumiem, Maxine, prečo ste o nej Cat vôbec hovorili.“

Cat si všimla pohľad, ktorý Maxine venovala jej mame. Jej oči akoby skrývali tajomstvo, o ktorom nikto netušil. „Myslela som si, že by o nej Cat mala vedieť,“ urazene vysvetlila Maxine. „Keď sa tak zaujíma o čary.“

„Kvôli vám ju roky trápili nočné mory,“ hnevla sa Poppy. Z kuchyne práve dokrivala Marie Claire. „A nerozumiem, prečo ste ju museli spomenúť znovu.“

„Je všetko v poriadku?“ spýtala sa Marie Claire a objala Cat okolo pása. „Čo sa deje?“

„Maxine práve odchádza, však?“ odsekla Poppy, odpochoďovala k dverám a otvorila ich.

„To teda určite!“ Maxine si pritisla košík na prsia a nazlostene vybehla z pekárne.

Cat sa nervózne zasmiala. „Myslela som, že jej ho-
díš ten croissant do hlavy, mama! Takú nahnevanú
som ťa ešte nevidela.“

„Maxine ma raz privedie do hrobu,“ usmiala sa
Poppy na Cat. „Vždy ma nejako rozčúli. Zabudnime
na ňu, nestojí za to.“

„Ale ja už nemám nočné mory o Madeline Reynold-
sovej,“ ozvala sa Cat. „A páči sa mi, keď mi niekedy
pozrieš pod posteľ, lebo mi to pripomína staré časy.“

Marie Claire si odkašľala. „Ako bolo dnes v škole?“
spýtala sa už s takmer neexistujúcim francúzskym
prízvukom, aby taktne zmenila tému. V pekárni žila
s Cat a jej rodičmi, odkedy si Cat pamätala. Pomáha-
la mame piecť a robila im spoločnosť, keď bol Catin
otec Tristram na dobrodružných cestách.

„Mám sa obliecť ako moja obľúbená postava z mi-
nulosti a napísať o nej prácu,“ vysvetlila Cat.

„A koho si vyberieš?“ spýtala sa Poppy a napravi-
la rad koláčikov.

Cat chcela odvetiť, že si vyberie Mabel Ratcliffo-
vú, pra-prastarú mamu, ktorá vynašla spôsob, ako

využívať hviezdnu energiu a pomohla navrhnúť jednu z prvých raketových metiel, ktorými sa dalo doletieť až na Mesiac. Najviac ju však preslávil odvar na rýchly rast vlasov, a to dokonca v celej škále nádherných farieb. Farba s názvom Skrútený jesenný list bola krásna tmavočervená a Pripálený karamel predstavoval zasa takú lesklú a jemnú farbu, že by ste ju najradšej oblízali. Vďaka tomuto vynálezu Mabel Ratcliffovej boli plešiny dávno minulosťou, a hoci Cat nezdedila rodinný talent čarovať, na svoju pra-prastarú mamu bola neskutočne hrdá. „Nie som si istá,“ odvetila Cat, pretože vedela, že ak spomenie Mabel Ratcliffovú, jej mama zmeravie a zatvári sa napäto ako vždy, keď Cat spomenula čary. Nerada mamu rozrušovala. Dokázali sa rozprávať o všetkom na svete, len nie o Catinej láske k mágii.

„Možno o Antonii Bigglesmithovej?“ premýšľala nahlas Cat. „O prvej žene, ktorá sama preletela na lietadle ponad Indický oceán.“ Vtom sa rozoznel zvonček na dverách a do pekárne vošla skupinka dievčat z Ruthersfieldu. Cat nedokázala odvrátiť zrak od ich fialových rovnošiát so zlatým lemom po okrajoch. „Antonia Bigglesmithová mala rada dobrodružstvá rovnako ako ocko,“ pokračovala potichu Cat.

„Tristramovi by sa to určite páčilo,“ odvetila Poppy. „Nikto nemá rád dobrodružstvá tak ako on.“

Cat prehltla hrču v hrdle. Keď bol otec na cestách, veľmi jej chýbal. Botanický výskum ho zaviedol do všetkých kútov sveta. V tej chvíli sa nachádzal kdesi v pohorí Zangezur, kde hľadal vzácny druh rastliny, ktorá mala podľa domorodcov mimoriadne liečivé účinky.

„Môj otec mal kedysi starú pilotskú čapicu,“ ozvala sa Poppy. „Jeho otec ju nosil vo vojne. Mala by si sa ho opýtať, či ju stále má,“ navrhla. „Mohla by si ju použiť ako súčasť kostýmu.“

„Ach, mama, to je skvelý nápad! Môžem ho ísť hneď teraz navštíviť?“ opýtala sa Cat, ktorá sa túžila pozrieť na metly zaparkované pred vchodom, kým ich majiteľky odletia.

„Dobre, ale vráť sa na večeru,“ zavolała za ňou Poppy, keď Cat vybehla z obchodu. „Prídu Parkerovci.“

O stenu pekárne boli opreté štyri metly, tri zo svetlého dreva medovej farby a jedna z tmavého čerešňového dreva. Cat prešla prstami po jemnom povrchu metly z čerešne. Zatvorila oči a predstavila si, aké asi je vznášať sa na oblohe.

„Prepáč, tá je moja.“ Jedno z ruthersfieldských dievčat vzalo metlu Cat z rúk. „Prosím, nedotýkaj sa jej.“

„Prepáč,“ zašomrala Cat a odstúpila. „Je krásna.“

Dievča neodpovedalo. Nasadlo na metlu a odvrátilo sa. Čakalo na svoje kamarátky. Napokon sa všetky štyri s chichotom odrazili od zeme a odleteli pozdĺž potoka. Cat ich sledovala, až kým nepripomínali len štyri fialové bodky, a stále premýšľala, prečo si mama vybrala Madeline Reynoldsovú a napísala o nej projekt. Prečo si nevybrala Mabel Ratcliffovú alebo inú úžasnú čarodejnicu? Madeline Reynoldsová vytvorila tú najhoršiu búrku v dejinách ľudstva. Čím mohla mamu tak zaujať? Kiežby to Maxine Gibbonsová radšej nespomenula.

Tretia kapitola

Vzrušujúci objav

CAT RADA NAVŠTEVOVALA STARÝCH RODIčov, ktorí žili v malom tehlovom domčeku na Pudding Lane. Vydala sa tým istým smerom ako čarodejnice na metlách. Údolie Ribbald Valley, kde sa mesto Potts Bottom nachádzalo, sa sfarbilo do jesenných farieb a Cat videla v diaľke vlniace sa polia a hory s fialovými škvrnami rozkvitnutého vresu. Cestou prehodila kameň cez potok v snahe trafiť stromy na druhej strane. V minulom storočí vládol na potoku čulý ruch, pretože sa po ňom prehánali bárky, ale teraz sa po ňom plavil len zvláštny výletný čln a kačacia rodinka.

Cestička sa skrútila doprava a Cat sa po nej rozbehla do mesta. Pokračovala ďalej úzkymi uličkami. Veľa domov v Potts Bottom postavili tesne vedľa seba, takže mnohí susedia sa rozprávali cez ploty a na šnúrach sa trepotala bielizeň. Cat šla vždy tou istou cestou. Preliezala múry medzi záhradami šikovne ako mačka. Dokonca tak aj vyzerala, pretože mala hladké vlasy marmeládovej farby a zelené oči. Cat sa napokon dostala po Pudding Lane až k domu číslo 10 bez toho, aby sa dotkla chodníka. Medzi domom pani Millerovej a Maxininým domom zívala obrovská jama, do ktorej Cat často spadla, ale rada čelila výzvam, hoci niekedy skončila s poškrabanými kolenami. V to popoludnie sa však Cat podarilo jamu preskočiť. A pri skoku si predstavovala, že letí na metle.

„Catkins!“ zakričala na ňu stará mama Edith a otvorila dvere. „Aké príjemné prekvapenie!“ Roztiahla ruky a Cat vletela rovno do jej náruče.

„Stará mama, pracujem na projekte o Antonii Bigglesmithovej a potrebujem kostým. Mama mi poradila, že starý otec by mohol mať starú pilotskú čapicu po svojom otcovi, čo by sa mi náramne hodilo.“

„Ach, neviem,“ odvetila stará mama Edith a odviedla Cat do kuchyne. „Roger, prišla Catkins!“ zavolala a vypla televízor.

Cat sa usmiala na starého otca, ktorý sedel pri stole nad šálkou čaju. Pobožkala ho na striebristé vlasy, husté a jemné ako levia hriva vďaka odvaru na vlasy prastarej mamy Mabel.

„Ako sa má moja obľúbená vnučka?“ spýtal sa Roger Pendle a vstal. Tými slovami vždy vítal Cat, čo sa jej zdalo vtipné, lebo bola ich jediná vnučka. „Priniesla si mi mamine kokosové koláčiky?“

„Neotravuj Cat s koláčikmi, Roger. Žiadne nepotrebuješ.“

„Prepáč, starý otec, zabudla som,“ odvetila Cat a všimla si, že starý otec má sveter na bruchu akýsi natiahnutý.

„Cat má dôležité poslanie,“ ozvala sa Edith Pendlová. „Potrebuje starú pilotskú čapicu po tvojom otcovi. Veď vieš ktorú, tú ušianku.“

„Ach, neviem, kde je.“ Roger Pendle pokrútil hlavou. „Pred pár rokmi si veľa vecí vyhodila, Edith.“

„Tú čapicu by som nevyhodila. Asi je v podkroví, ak sa ti tam chce pohrabať, Cat.“

„Je tam neporiadok,“ varoval ju Roger Pendle. „A dávaj si pozor na pavúky, Catkins!“

„To nie je vtipné, starý otec!“ ohradila sa Cat a potlačila úsmev. Vždy sa bála pavúkov a pred niekoľkými rokmi ju starý otec Roger vystrašil na Vianoce

plastovým pavúkom. Cat sa stále hanbila, ako hlasno vykrikla, keď ho zbadala, a ako zhodila misku pudingu na zem. Aj keď väčšinou videla len malé neškodné pavúky, stále sa jej potili dlane a pokožka ju svrbela, len čo nejakého zbadala cupotať na chľapatých nožičkách. „Pôjdeš so mnou, stará mama?“ opýtala sa Cat. „Ukážeš mi, kde hľadať?“

„Nie som si istá, či to viem, drahá. Len sa tam pozorohliadni. Určite bude v jednej zo škatúl.“

Stará mama Edith zaviedla Cat na poschodie. Na vrchole schodiska boli úzke dvere so starodávnym kľúčom v zámke.

„Nikdy ním neviem otočiť,“ pošťazovala sa stará mama Edith a mykala kľúčom. „Vždy sa mi zasekáva.“ Znechutene vzdychla. „Skús to ty, Cat.“

Cat chytila veľký železný kľúč, párkrát ním pokrútila a nakoniec sa jej podarilo otočiť ním. Stisla kľučku a dvere sa so škripotom otvorili.

„Výborne, Kitty Cat.“ Stará mama Edith zašmátrala vnútri po stene a rozsvietila svetlo. „Dávaj si pozor na schodoch.“

Schody do podkrovia boli úzke a strmé. Cat sa opierala o stenu, keď po nich vystupovala. S každým krokom sa zdvihol kúdol prachu. Starí rodičia tu zrejme dlho neboli.

„Ak tú čapicu nebudeš vedieť nájsť, zavolaj na mňa!“ zakričala za ňou Edith.

„Neboj sa, stará mama, poradím si,“ odvetila Cat a vstúpila do podkrovia. Privítala ju ostrá vôňa naftalínu. Vo vzduchu vírilo toľko prachu, že ho Cat takmer cítila na jazyku. Rozhliadla sa a zbadala kolísku a vysokú stoličku, ktorú zrejme používala mama, keď bola Cat malá. Ďalej stál šijací stroj, hromada károvaných kufríkov a kopa kartónových škatúl. Z trémov viseli tenké pavučiny, ale boli staré a roztrhané a pavúky na nich už dávno nežili. Vyzerá to tu ako na Vianoce, pomyslela si Cat a vykročila ďalej. Ktovie, aké poklady sa môžu skrývať v týchto škatuliach? Cat však čoskoro zistila, že ich nie je veľa. Dávala si pozor na pavúky a našla záhradnícke náradie, porcelánovú súpravu s hnedými bodkami, staré hrebene a tri škatule časopisov. V kúte si všimla pár vydutých plastových tašiek. Prehľadala ich a vytiahla lesklé perlové šaty, ktoré voňali ako púder starej mamy Edith, a zelený zamatový plášť s dierami po moliach, ale žiadnu pilotskú čapicu.

Cat sklamane vzdychla a poobzerala sa po podkroví. Kam by dala stará mama Edith tú čapicu? premýšľala. Na severnej stene si všimla malé okienko pod jedným odkvapom. Pokrývala ho špina, ale

presvitalo cezeň svetlo, takže Cat si všimla, že sa popodeň dá preliezť. Podišla bližšie a dávala pritom pozor, aby nestúpila na uvoľnenú dosku. Kľakla si a nazrela pod okienko. V priestore vzadu zbadala dve kartónové škatule, ktoré takmer nebolo vidieť. Cat sa rozkašľala z prachu a vytiahla ich po jednej von. To miesto vyzeralo, že by ste si sem mohli odložiť niečo dôležité. A áno – keď otvorila prvú škatuľu, spod kopy papierov a máp vytiahla starú leteckú čapicu. Koža na nej po rokoch stvrdla a popraskala a mole vyhrýzli kožušinu po okrajoch, ale ako súčasť kostýmu sa dala použiť. Našla aj ochranné okuliare, ktoré k nej patrili, a s mapami a inými doplnkami bude vyzeráť, akoby Antonii Bigglesmithovej z oka vypadla!

Skvelé, pomyslela si. Možno bude mať šťastie a v ďalšej škatuli nájde starodávny letecký plášť. Cat otvorila škatuľu a nazrela dnu. Navrchu bolo starostlivo zložené oblečenie a pod ním akési knihy. Neuvedomujúc si, čo objavila, Cat odložila oblečenie a začala po jednej vyťahovať knihy. „*Jednoduché kúzla*,“ zašepkala názov knihy skrývajúci sa pod vrstvou prachu. Cat zmeravela a znovu pozrela na názov, či sa nepomýlila. Kniha kúziel! Naozajstná kniha kúziel! Cítila, ako jej v hrudi prudko tlčie

srdce, a vytiahla ďalšie knihy: *Umenie narábať čarovnou paličkou*, *Praktické kúzla*, *Súhrn kuchárskej knihy pre čarodejnice*. S tlmeným radostným výkrikom napokon vytiahla hrubý ťažký zväzok s názvom *Pokročilé kúzla*.

Odkiaľ sa tu vzali všetky tie knihy? čudovala sa Cat. Až keď vytiahla kopu zošitov a zápisníkov, uvedomila si, čo našla. Mamine veci z Ruthersfieldu. Z tých kníh sa učila čarovať. Na každej z nich bolo škaredým rukopisom napísané mamino meno a trieda. Nechýbali zošity z hodiny zaklínadiel, miešania elixírov, čítania z dlane... Cat nemohla uveriť vlastným očiам. „Preboha,“ zašepkala a uvedomila si, ako jej vyschlo v ústach a ako namáhavo dýcha.

Vzala do ruky fialový kartónový zakladač, na ktorom bolo napísané: Dejiny kúziel so slečnou Jenkinsovou – Projekt o životopise. Vnútri boli zopnuté fotokópie starých novinových článkov a pod nimi na bielom linajkovanom papieri mamina esej s názvom „*Život Madeline Reynoldsovej, napísala Poppy Pendlová*“. Na okraj ktosi naškriabal veľkú červenú jednotku, čo znamenalo, že mama patrila k dobrým žiačkam. A zjavne urobila celý výskum. Cat oddelila články a prelistovala si ich. Titulky na ňu doslova kričali tučným čiernym písmom.

**ŠOK A HRŮZA Z HISTORICKY NAJHORŠEJ BÚRKY,
KTORÚ VYTVORILA GENIÁLNA ČARODEJNICA**

**STOVKY MRTVÝCH PO ZAPLAVENÍ POLOVICE
TALIANSKA MADELINE REYNOLDSOVOU**

**RADOSTĚ Z UVÄZNENIA NAJOBÄVANEJŠEJ
ČARODEJNICE NA SVETE DO TEMNICE**

PREČO PREŠLA ABSOLVENTKA RUTHERSFIELDU NA TEMNÚ STRANU?

Cat vrátila články naspäť do zakladača a prudko ho zatvorila. Ďalej už nemohla čítať, príliš ju to rozrušilo. Vtlačila zakladač naspäť do škáry pod oknom, ako ďaleko to len šlo, aby ho nemala pred očami. Mame museli Madeline Reynoldsovú určite prideliť, pretože nikto so zdravým rozumom by si dobrovoľne nevybral písať projekt o zlej čarodejnici, však? Cat musela priznať, že sa stále nezbavila svojho detského strachu, a za normálnych okolností by vybehla z podkrovia ako namydlený blesk. No toto neboli normálne okolnosti a neplánovala odtiaľ hneď ujsť. Ktovie, čo sa ešte skrýva v škatuli? Cat sa zhlboka nadýchla, aby sa upokojila a pripomenula si, že Ma-

deline Reynoldsová je za mrežami v Temnici. A ona, Cat Campbellová, práve urobila objav svojho života.

Cat sa načiahla k oblečeniu a vytiahla sukňu, sweater a plášť. Všetko bolo tmavofialovej farby, hoci sweater časom trochu vybledol. Ale logo na vrecku pláštá sa nedalo s ničím pomýliť – kotlík s dvoma prekríženými metlami a názov *Ruthersfieldska akadémia* vyšitý šikmým písmom pod nimi. Cat si pridržala rovnošatu pri tvári. Vdýchlala vôňu mágie, snov a všetkého, po čom tak túžila. Pocítila aj slabú vôňu pečiva, čo ju vôbec neprekvapilo. Strčila ruku do vrečka na plášti a vytiahla skamenené omrvinky. Čo keby si ho obliekla? pomyslela si a poobzerala sa po podkroví. Nikto by o tom nevedel. Trasúcimi prstami si rýchlo navliekla ruthersfieldsku rovnošatu. Padla jej ako uliata. Uhladila si sukňu a rozkrútila sa. Kiežby tu v podkroví bolo zrkadlo, aby sa mohla vidieť. „Ahoj, som čarodejnica. Chodím na Ruthersfield,“ zašepkala Cat a z celého srdca si želala, aby to bola pravda.

Znovu si kľakla vedľa škatule a pozrela, čo v nej zostalo. „Malý kotlík na precvičovanie!“ vykrikla a zdvihla za rúčku malý mosadzný kotlík. Na jednej strane mal zaschnuté zvyšky odvarov spred mnohých rokov a Cat uvažovala, čo v ňom mama asi varila. Postavila kotlík na kopu kníh a chvíľu ho obdivovala.

Potom prešla rukami po dne škatule. Tesne pri okraji bol zaseknutý akýsi predmet, ktorý Cat takmer nena-
hmatala. Bol dlhý a hrubý asi ako obrovská ceruzka. Odlepila ho nechtami, vytiahla a zvrieskla. Rukou si prikryla ústa, pretože nechcela, aby za ňou prišli starí rodičia. Nebola to obrovská ceruzka. Bola to čarovná palička! Mamina stará čarovná palička, hádala Cat. Pokrýval ju prach, páperie a niečo lepkavé. Ako poznala mamu, určite ňou miešala cesto na koláče.

„Ozajstná palička!“ zašepkala Cat a zamávala ňou. „Naozajstná čarovná palička.“ Srdce sa jej rozbúchalo, keď zamierila na druhú stranu podkrovia. „Alicada-ze,“ mávla ňou a ukázala na okno. „Abercazo, Zapadido.“ Nič sa však nestalo. Poklopkala si ňou po nohe a mávla na vysokú stoličku. „Flutertidžek, Molytik!“ zvolala. Túžila hovoriť skutočné zaklínadlá a čarovať, ale ich slová nepoznala. Túžila po tom tak veľmi a úprimne, že sa naklonila k oknu a pritísila si tvár k zaprášenému sklu. Nikdy po ničom tak netúžila. Chcela byť čarodejnicou a chodiť na Ruthersfieldsku akadémiu, ale to sa nikdy nestane. Cat si takmer želala, aby tieto veci nikdy nenašla. Nič z nich nebolo skutočné. Bola to len maska, pretváрка. Skľúčene sa zviesla na zem. Nebola čarodejnicou o nič viac ako Antonia Bigglesmithová.

Cat sedela opretá o stenu, pozerala na kopu čaro-
dejníckych kníh a zhlboka vzdychla. Mala by si vy-
zliecť rovnošatu a zísť nadol. Starí rodičia si budú lá-
mať hlavu, čo sa jej stalo. Až keď vstávala, uvedomila
si, že ju dačo štekli na nohe. Voľnou rukou si poškra-
bala holennú kosť a niečo sa jej obtrelo o prsty. Po-
zrela na ne, vykrikla a začala mávať rukou ako divá.
Obrovský chlpatý pavúk s tučným telom a hrubý-
mi nohami jej liezol po ruke. Cat mala pocit, že sa
povracia. Zhrozene zamávala rukou a pavúk jej spa-
dol do lona. Zachvátila ju panika a znovu zajačala.
Paličkou zhodila pavúka na zem. Vtom jej po chrbte
prešlo zvláštne chvenie. Pavúk sa zväčšil na veľkosť
golfovej loptičky a zmenil farbu na jasnú neónovo
zelenú. Cat vstala a tlmene vykrikla, keď sa pavúk
zmenil na fialového, potom oranžového a napokon
na žltého. Cúvla, sledujúc, ako mení farbu na atra-
mentovo modrú a potom na ostatné farby dúhy ako
nejaká šialená diskoguľa. To nie je normálne, uvedo-
movala si Cat. Pavúky sa takto nesprávajú, dokonca
ani tie najjedovatejšie. Neodvažovala sa uveriť, čo sa
práve deje. Cat vyliezla na vysokú stoličku a znovu
namierila na pavúka čarovnú paličku. Pocítila rov-
naké opojné chvenie, ako jej opisovala Clara Bellová,
a pavúk začal skákať po miestnosti.

„Si v poriadku, Cat?“ zavolala na ňu stará mama.
„Starý otec vravel, že si kričala.“

„Áno, som v poriadku, stará mama,“ fučala Cat a sledovala pavúka poskakujúceho ako lopta-skákal-ka. Odrážal sa od stien aj od stropu a stále menil farbu. „Nikdy mi nebolo lepšie!“ zvolala a stisla pery, aby jej z nich neunikol výkrik: „Som čarodejnica! Aj ja mám ten dar! Len som sa oneskorila ako Clara Bellová.“ Cat potlačila nutkanie robiť po podkroví mlynské kolesá. Na tento okamih čakala celý život. A teraz je tu. Najradšej by to vykričala do celého Potts Bottomu.

Pavúk sa odrazil do výšky a pristál s plesknutím v strede veľkej lepkavej siete, ktorá visela v kúte podkrovia. Vo vzduchu bolo cítiť sladkú vôňu pelendreku. Tak museli voňať kúzla. Cat sa uľavilo, že pavúk je v pasci. Prestal sa hýbať a meniť farby – zostal mu pekný fialový odtieň a Cat pripomínal obrovský drahokam chytený v sieti.

„Našla si čapicu?“ zakričala Edith, keď si Cat vyzliekla rovnošatu a od vzrušenia sa stále chvela. Ruky sa jej triasli, keď odložila oblečenie naspäť do škatule na knihy a kotlík.

„Áno. Našla som veľa vecí, ktoré sa dajú použiť,“ zvolala Cat a vtisla do škatule aj pilotskú čapicu. Po-

bozkala paličku a vložila si ju do vrecka. Sveter si stiahla nadol tak, aby jej spod neho netrčal ani koniec paličky. Bola príliš vzácna na to, aby ju vrátila na miesto. Potichu sa zasmiala a od radosti sa roz-tancovala. „Zdedila som čarodejnický talent,“ šep-la a zdvihla škatuľu. „Naozaj som ho zdedila.“

Nemohla to nikomu prezradiť, dokonca ani sta-rým rodičom, aspoň kým nenájde spôsob, ako to po-vedať mame. A to nebude také ľahké, najmä keď jej Cat oznámi, že sa chce prihlásiť na Ruthersfieldsku akadémiu.